

יו"ל ע"י התאהדות האברכים
"אדנים לתורה" דהסידי זוטשקא
פר' ויגש תשפ"א + גליון פ'

טללי טוהר מתוך דא"ה של
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

נחל איתן

דברות קודש ממעיין נבע, כ"ק מרן רבו"ק ז"ע

נחל קדומים

"אוכיחך ואערכה לעיניך"

איתא במדרש (ב"ר צג) עה"פ (מ"ה א) "ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו" אבא כהן ברדלא אומר אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום התוכחה, יוסף קטנן של שבטים היה ולא היו יכולים לעמוד בתוכחתו הדא היא דכתיב "ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו", לכשיבא הקב"ה ויוכיח כל אחד ואחד לפי מה שהוא, שנאמר (תהלים ג טא) "אוכיחך ואערכה לעיניך" על אחת כמה וכמה.

ובספה"ק ישמח ישראל, כתב דמ"ש ר"י ז"ל עה"פ כי נבהלו מפניו, "מפני הבושה", היינו שהם עצמם עשו את החשבון של אבא כהן ברדלא, וחשבו בנפשם אם את יוסף לא יכלו לענות, כיצד יוכלו לעמוד בפני תוכחתו של הקב"ה, ועל זה נפלה עליהם בושה.

והנה תוכחתו של יוסף לא היתה יותר מתיבות ספורות "אני יוסף אחיכם אשר מכתתם אותי מצרימה". ומאותם כמה מילים שבהם התגלה יוסף לאחיו, נבהלו האחים הקדושים מפני הבושה. וכך לעתיד לבוא כאשר יקויים "ונגלה כבוד ד' וראו כל בשר יחדיו כי פי ד' דיבר", התגלות זו לבדה, שהקב"ה יתגלה ויאמר אני ה', יאה בה די להביא לבושה הגדולה עד שיסתתרו בנקיקי סלעים מפני הדר גאון עוזו.

ויבואר הדבר בס"ד, עפ"י מה ששמעתי מהגה"צ ר' משה וואלפסון שליט"א בשם ספר קדמון שמביא שכאשר היו אבותינו במצרים שאל פרעה את בני יעקב מהו יחודן של עם בני ישראל יותר מכל שאר האומות. והשיב לו יששכר בן יעקב עפ"י משל, למלך שנסע עם שריו ויועציו לפקוד את תושבי ממלכתו ברחבי ממשלתו. ויהי בעוורם דרך כפר ניח, הציץ המלך מחלון מרכבתו, והבחין בדמות צורת אדם גדולה ויצוקה עומדת בשדה, ושאל את יועצו הקרוב אליו את פשר הדמות הזאת, כי אין דרך בני אדם להעמיד דמות הדורה כזאת בשדה כדי להבריח בעלי החיים, ויען היועץ את המלך, שלדעתו ראוי לעצור את המרכבה ולשאל את בעל השדה הכפרי מנין לו צורת אדם זו. עד מהרה הובא הכפרי אל מרכבת המלך, וישאלוהו המלך אודות הדמות אדם העומדת בשדה, ויען הכפרי ויאמה, אבי זקני חרש פעם בשדה, ובשעת החרשה נתקעה המחרישה בארגו גדול שהיה טמון באדמה. וכאשר הוציאו את המטמון מן האדמה, מצא שם דמות אדם זה ועוד כלים מכלים שונים. וביקש המלך לראות את הכלים שמצא הלה באדמת שדה, ויראוהו הכפרי קערה גדולה המונחת באורות הסוסים להשקות אותם, ומקל ארוך דמוי מגריפה לגרוף את הזבלים, ועוד כלים משונים המשמשים את התרנגולים ואת שאר בעלי החיים, ויאמר הכפרי למלך, כפי הנראה היו אבות זקני חכמים גדולים, ולכך עשו את כל הכלים המשמשים לשדה ולבעלי החיים, מבדיל ועופרת יצוקה באופן משובח, כדי שיעמדו ימים רבים להם ולזרעם אחריהם.

היועץ הישיש של המלך התבונן בעיניו בחונות על ה"דחליל" היצוק ועל כל שאר הכלים, ויאמר בלחישה באוזני המלך, שלדעתו אין הדברים פשוטים כלל, אלא נודמן ליידינו אוצר מלכים אשר לא יסולא בפז.

המשך בעמוד ב' <<<

יחזק שבת ליד קירוב

וישבת בארץ גשן והיית קרוב אלי אתה ובניך ובני בניך וצאנך ובקרך וכל אשר לך (בראשית מ"ג). מדוע לא רצה יוסף שאביו ואחיו וכל בני ביתם יגורו במצרים בעיר המלכות ששם ישב יוסף וכל בני ביתו, ושם היו יותר קרובים אליו משישבו בארץ גושן. וי"ל בזה, דיוסף חשש פן כשישבו עמו בעיר אחת, שמא אחר זמן יפול קטטה מתחילה בין אנשיו ובין אנשי אביו ואחיו, ואחר כך תתפרד האהבה גם מהם עצמם. ובפרט שכן היה הפירוד בתחילה, שכשהיו גם בבית אביו בארץ כנען בצוותא חדא עם אחיו חזו מה עלתה בידם. על כן אמר יוסף, דאם ישבו בארץ גושן אז "והיית קרוב אלי אתה ובניך וגו' וכל אשר לך", פירוש דאז לא יהיה שום פרווד ח"ו בינינו, ואדרבה יהיה אהבה ואחוה וריעות ולא תהיה שום קנאה עלי מהאחים שלי, והבן.

(רביה"ק ר' מאיר מפרישאל ז"ע)

ממך הכל ומידך נתנו לך

והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים (בראשית מ"ה). פירוש, לאבי שבביל אבי, הוא [כל] כבודי במצרים.

או יאמר והגדתם לשון המשכה, כתרומם של 'משכו' נגודו (שמות י"ב טא), לאבי פירוש שתמשיכו לאבי שבשמים, [את] כל כבודי במצרים להעלותו אל הקדושה.

(רביה"ק ר' מרדכי מנדבורנא ז"ע)

העוד נקודת אבי חי בקרבי

ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף העוד אבי חי ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו (בראשית מ"ה א). צל"ד טעם שכפל לשאלו העוד אבי חי הרי כבר שאל לפני זה (מ"ג ט) השלום אביכם הזקן אשר אמרתם העודנו חי.

ובפשוטו אפשר לפרש ע"פ דברי המדרש (ב"ר ג, ט) שאפילו בשעה שאמר להם יוסף אני יוסף ביקשו אחיו להרגו ובא מלאך ופזרן, וא"כ אפשר לומר שלכן אמר להם מיד העוד אבי חי, כדי להזכיר להם את צערו הגדול של אביהם הסובל על ידם, כדי שיע"ז ימנעו מלעשות לו כל רע.

אבל בדרך המוסר אפשר לומר ששאל אותם "העוד אבי חי", האם הנכם רואים בי עדיין את הניצוץ הקדוש של אבי, האם ההתעוררות דקדושה שהשריש בי אבי שוכנת עדיין בקרבי במלא חיותה, שה"אבי" עדיין "חי" בקרבי. ובאמת "לא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו" היינו שנבהלו מעמד קדושתו הנוראה שהבהיקה מפניו, שהחזיק מעמד בתוך עומק הקליפות של טומאת מצרים ונשאר בקרבו ההתעוררות של אביו בתוקפה. כי ע"י העבודה והזוהרות העצומה ששמר על עצמו בעבודה וביגיעה נוראה, זכה שהצלם אלוקים נשאר לשרות על פניו

בשלימות, וזהו כי נבהלו מפניו".

ובראותו זאת אמר להם "גשו נא אלי" היינו שאל תחשבו שמפני זה הנכם צריכים להתרחק ממני חלילה, כי אדרבה ע"י שפלות עצמכם, ע"י שברון לבבכם לשברי שברים, הרי הנכם מגיעים לדרגתי ממש, ע"כ ממילא "גשו נא אלי" ונהיה באחדות גמורה ולא חלילה בפירוד לבבות. וכך הוה שהתוה"ק מעידה שבאמת "ויגשו" הם נהיו באחדות עצומה. והגיעו לדרגתו ע"י לבבם הנשבר.

ואמר "ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכתתם אותי הנה, כי למחיה שלחני אלהים לפניכם", מדויק הלשון "לפניכם", א"פ שעל ידי זה גם לו נעשה טובה גדולה, ובכלל שגם הוא נשאר לחיות, אבל הצדיק אינו רואה את עצמו אלא כשליח להטיב לאחרים בלבד, "שלחני אלוקים" רק שבבילכם ולצורכם, "לפניכם".

(כ"ק מרן רבינו הנחל יצחק ז"ע)

מהנחל
נחלי אש בקצירת האומר

" בקרבי שוכן הקב"ה "

ויאמר בי אדוני (בראשית מ"ה יח). ל"פ שרמז יהודה ליוסף "בי אדוני", בקרבי שוכן הקב"ה, שהנשמה השוכנת בכל יהודי היא חלק אלו-ה ממעל מתחת כסא כבודו יתברך. ובכח האלוקות שאני נושא בקרבי "ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני", כי מי ששומר על נשמתו בטרהר, דבריו נשמעים (כ"ק מרן רבינו הנחל יצחק ז"ע)

לא הלך לבו אחר משאות שווא

ויפג לבו כי לא האמין להם (בראשית מ"ה טו). יש לפרש הפסוק בדרך רמז, שכאשר אמרו השבטים שעדיין יוסף צדיקא חי בצדק ומושל בכל ארציות מצרים, נתנו טעם בדבר היאך זכה שבמקום טמא ומשוקץ כמצרים לא זו מצדקו. וע"כ אמרו "ויפג לבו" וכפי שפירש"י "נחלף לבו והלך מלהאמין, לא היה פונה לבו אל הדברים". וי"ל דבמילי דשמיא קעסקינון, שאמרו ליעקב שכאשר פתו מצרים את יוסף לאמר שכאשר ישמע ויאבה להם טוב ושלוה תהא מנת חלקו, החליף לבו ולא היה מאמין להם והיה לבבו פונה מדברים אלו.

ויש לרמז ד"כ"י לא האמין" הוא ר"ת "כי לה' המלוכה", שידע בלבבו שה' הוא המלך ומושל בגוים ואך טוב וחסד לא ימנע להולכים בתמים. וזה שרמז בס"ת "לא האמין להם" שהוא ס"ת "א-ל מלך נאמן", שידע שה' הוא הקל המלך ורק לו צריך האדם להיות נאמן.

(כ"ק מרן אדמו"ר ז"ע)

כי נמצא כתוב בספר הזיכרונות של זקנו של המלך, שפעם אחת הוכרח להימלט על נפשו, ולקח את אוצרותיו עמו, ויגזוז אותם בכפר אחד במעמקי האדמה. ויתכן מאוד, שהדחליל המשונה הזה ושאר הכלים אינם אלא האוצר הנעלם.

ויאמר המלך לכפרי, הרי לך מאתיים זהובים, ועשה לך דחליל חדש וכלים חדשים לצורך עבודתך, והבא לי את הכלים הישנים האלה, ונודיעך דבר מה בעוד זמן מסוים.

ויהי כאשר לקחו את הצורה והדיחו אותו מן הבוץ, נשתוממו הכול לראות, שתבנית אדם יצוקה מזהב טהור, והעיניים עשויות מיהלומים נדירות, והדמות אינה אלא צורת המלך הקודם בכבודו ובעצמו! ושאר הכלים שנדמו לכפרי הנבצר כמגרפה עבור הזבל וכלי השתיה עבור החמורים והתרנגולים אינם אלא שרביטו של המלך העשויה מזהב טהור ומשובץ באבני חן יקרות, וכלי כסף זהב העשויים לשמש את בית המלכות.

מיד לאחר שטיפת הכלים, וצחצוחם מכל זוהמא, העמידו את האנדרטה היקרה של המלך במרכזו של אולם המלכות, וסביבו העמידו את שרביט הזהב ואת כלי המלוכה, בתוך תיבות זכוכית, ועל כל תיבה רשמו את מהות הכלי ותכליתו. וכרו יצא בעיר הבירה, שביום פלוני יפתח אולם המלוכה לתושבי המדינה שיבואו לחגוג את שמחת מציאת מטמון המלוכה. וישלחו הזמנות לאנשים מכובדים ושרי המדינות, וכמו כן נשלחה הזמנה מיוחדת לכפרי הנבצר, שלא ידע כלל על מה כל השמחה הגדולה בבית המלוכה. הכפרי הלז הגיע לפי תומו לאולם המלוכה, אליו הזמין בשעה הידועה, כדי לחגוג ולהינות במסיבה המלכותית. ויהי כאשר נכנס פנימה, וכראותו לתדהמתו, את ה"דחליל" המוזר ניצב במרכז העולם, והנה כל כולו יצוק זהב טהור, ודמות המלך הזקן זוהרת למולו, וכאשר הבחין במגרפת הזבלים שאינה אלא שרביטו של המלך, אחזתו בושא וחרדה ויפול מתעלף תחתיו...

כאשר הקיצו אותו מעלפונו, שמעו אותו גונח ומיילל, איכה יועם זהב, כיצד לקחתי את אנדרטת המלך והפכתי אותה לשימוש בזוי ונבזה לעבודת האדמה, כיסינו אותו בבוץ עד שנהפך הודו למשחית! איכה לקחנו את שרביט המלך, והפכנו אותו למגרפת זבלים! אללי ואוי לנו!

כאן סיים יששכר בן יעקב את המשל לפני פרעה, והסביר לו את הנמשל. "אנו בני יעקב יודעים כי האדם נברא בצלם אלוהים, וכל אבריו וגידי, הם כנגד הצורה העליונה, והפה נברא על מנת להודות לאלוהי עולם, ולא על מנת לטנפו בדברי הבל, וכן שאר אברי האדם. זהו ההבדל המהותי שבין בן האומה הישראלית לבין שאר אומות העולם, החושבים שלא נברא גוף האדם אלא להנאה חומרית, כאותו כפרי נבצר מדעת שבתמימותו חשב שכלי המלך נועדו לעבודת האדמה ולשרת בהם בהמותיו".

ובזה יובן היטב דברי הכתוב "אוכיך ואערכה לעיניך", שכאשר יתגלה לעיני האדם המהות האלוהית החקוקה עליו, יבוש ויכלם, כיצד הפך דמותו וצלם מלכו למשחית, והכיצד אבריו האמורים להיות ככלי שרת, הפכו להיות מגריפות זבל רח"ל. ועל זה אמר אבא כהן ברדלא או לנו מיום הדין או לנו מיום התוכחה, שכאשר נווכח כלנו בדמות יצרנו הנקרא עלינו, ניבוש ונכלם, כי נשמע באזני רוחנו את הקול הזועק "אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אותי מצרימה", הרי מדובר באחד ממידותיו של מלכו של עולם, כיצד הורדתם מידה זו או כיוצא בזו למצרים למקום וזהמא, הלא בושא וחרדה תלפף אותנו, מעצם ההתגלות מה הן אבריו של האדם ומה הן מדותיו של האדם, הלא דמות דיוקן יוצרנו הוא!

ובמסילת ישרים כתב דאחד האופנים המביאים למידת הזהירות היא ההתבוננות את אשר יקרה אותנו לעתיד לבוא, שכל צדיק יכוה מחופתו של חברו, ולא מפני הקנאה, שהרי לעתיד לבוא כתיב "וסרה קנאת אפרים", אלא שכאשר יתגלה כבוד שמו יתברך, ויראה כל אחד איך בזבו את האפשרות לקנות מעלות רמות, עבור נזיד עדשים. הלא בושא תכסה פניו, וגם את זה למדו מזעקת "אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אותי מצרימה" כיצד עבור מחיר נעליים מכרנו את המידות הקדושות והנעלות ביותר. ועל זה זעק אבא כהן ברדלא או לנו מיום הדין או לנו מיום התוכחה!

ערבי נהר

אמרים ערבים ממאורי החסידות

יוסף הצדיק ליקט את כל הניצוצות שנפלו ע"י השבירה

וילקט יוסף את כל הכסף וגו' בשבר אשר הם שוברים (בראשית מז, ז). י"ל שמרמז הפסוק וילקט יוסף את כל הכסף, היינו הכיסופים והמידות הרעות הנמצא בארץ מצרים (בארץ כנען) שהם כללות התיעוב, בשבר אשר הם שוברים, היינו מה שנפלו ע"י השבירה, אותם נ"ק ליקט יוסף והעלם לשרשם, והמש"כ.

(דגל מחנה אפרים)

כמה שהאדם מעלה עצמו בעבודה, השי"ת מעלהו יותר

ואנכי אעלך גם עלה וגו' (בראשית מז, ז). כי זולת העילה שהאדם מעלה עצמו בעבודתו עבודת הקודש, עוד השי"ת מעלה אותו יותר ברום המעלות.

עוד ירמו, גם עלה, היינו חוץ מה שהעלה הש"י אותנו ממצרים, עוד יעלה אותנו הבורא ב"ה וב"ש עליה הגדולה והנצחית לעולמי עד, וכאשר אנו מצפים ומיחילים לביאת משיח צדקנו שיבוא בב"א.

(אוהב ישראל)

מתוך יראה האמיתית בא לידי אהבת ד'

ויגש אליו יהודה וגו' (בראשית מז, ז). לשון תפילה, זש"ה (משלי כה, יא) "תפוחי זהב במשכיות כסף", שהתפילה צריכה להיות כלולה מיראה ואהבה. זהב הוא היראה, כידוע, במשכיות כסף, זו היא האהבה, שמתוך יראה האמיתית בא לידי האהבה, ולא כדרך העולם שבמקום היראה אין אהבה, אבל אצל השי"ת מתוך היראה בא האהבה הגמורה, וזה צריך להיות לכל אדם קודם התפילה.

(בית אהרן)

התשובה צריך שיהיה מתוך שמחה ולא בעצבות ח"ו

ועתה אל תעצבו, ואל יחר בעיניכם וגו' (בראשית מז, ז). יש לדעת מהו לשון ועתה, וי"ל שרומז להם, הגם שיהיה להם צער ויסורין מכל העלילות שהעליל עליהם, עדיין צריכים אתם תשובה, וזהו ועתה, אין ועתה אלא תשובה, אך אל תעצבו, שלא תהי' התשובה מתוך עצבות חלילה, אלא בשמחה כמש"כ בספה"ק שגם בעשות תשובה, תהי' בשמחה כבן המתחרט לפני אביו.

(צמח דוד - דינוב)

אז אגמור בשיר מזמור

על כוס יין מלא ברכת ד'
נברך ונריע בשיר וקול תודה
לידידינו הנעלים מפוארים בפי כל

הרה"ג חיים בעק שליט"א

הרה"ח יצחק אייזיק זוייס שליט"א

אשר נדבם לכם אותם בחכמה
ונטלו חלק בראש בהוצאות השבת הנעלית

הרה"ח ברוך הופמאן שליט"א

הרה"ח מרדכי צייזלר שליט"א

הרה"ח אליהו דוד כהנא שפירא שליט"א

הרה"ח חיים משה קליין שליט"א

אשר נדבם לכם אותם בחכמה
והשתתפו בהוצאות השבת הנעלית

הרה"ח יוסף פפר שליט"א

הרה"ח אברהם ישעיה זולדן שליט"א

הרה"ח משה קורץ שליט"א

אשר הודות ליגיעתם ופועלם הרב
זכינו להשבת הנעלית בסייעתא דשמיא

יה"ר שזכות שבת קודש
וזכות זיכוי הרבים
תעמוד לימין צדקם
לזכות בנחלה בלי מצרים
ובכל אשר יעשו יצליחו
אכ"ר

שתהא
שלהבת
עזרה

זאתם עלו לשלום

ע"י יוסף היה ניכר שהשי"ת מנהיג את העולם בהשגחה
כי למחיה שלחני אלוהים לפניכם וגו' (בראשית מז, ז). י"ל דאלוקים הוא בגי' "הטבע" כידוע, והנה אם האדם הולך אחר דרכי הטבע, אז אינו בטוח שלא יחסר לו לחמו ח"ו, אבל אם בוטח בשמו הגד', אז אין לו שום חסרון כמבוי' בחו"ה שער הביטחון. והנה ע"י יוסף היה ניכר שהשי"ת הוא מנהיג את העולם בהשגחה, שהם מכרו אותו, ולבסוף נעשה מלך ועי"ז הי' להם לאכל לחם, ונמצא שהשי"ת הוא מושל, ושליט על הטבע, וזה כי למחיה שלחני אלוהים לפניכם, דהיינו שהשי"ת שברא הטבע שלח אותי לכאן, להראות לכל שהוא ית' שליט על הטבע ואין מחסור ליראייו.

(אך פרי תבואה)

בן יקר לי

שורש א' * ענף ב'

"התדע תנחום במה נזכרתי במהלך השבוע כשישבתי ולמדתי את מילותיו ואותיותיו הקדושות של רבינו ה'סידורו של שבת'?" פותח שלמה חיים את הלוחם השבתי בשאלה אשר תשובה בצידה. "לפני שנים היה מתפלל עמנו בבית המדרש ר' לייב ז"ל (הערת מערכת: ה'ה הרה"ח ר' אברהם לייב ווייס ז"ל) יהודי בעל שיבה שקנה חכמה, אשר טעמו כטעם יין עתיק שכלל שמתיישן הולך ומשתבח. הוא היה אומר בצחות לשונו המתוק, "מי שטרח בערב שבת - יאכל בשבת, אבל מי ש'טרח' (כינוי אידישי לשוטה חסר מעש) בערב שבת, 'אקל' (כינוי אידישי לשלומיאל אשר ידו ריקה) בשבת".

"כן שלמה חיים", משיב תנחום בעינים נוצצות, עדיין חקוקה בקרבי דמותו נמוכת הגו, אך הבורעת באש-קרלינאית בתפילת שבת קודש, אכן דמות מעוררת השראה ליהודי של פעם שידע להתכונן לשבת קדשינו".

"אבל תנחום", מצנן קצת שלמה חיים את התלהבותו, "חוששני שעלינו להאריך קצת את הדרך, כי הנקודה של השבוע שעבר עדיין לא התחדדה אצלי כל כך, ותמיהה נשארה בכליותי במשך כל השבוע".

"כולי אוזן לשמוע את שאלתך", נענה לעומתו תנחום, בהבנה שיש בה מן ההקשבה. "תסלח לי תנחום על שאלתי העמרצ'ית קצת בעיני חסידות, פותח שלמה חיים בבדיחות מה, "אך דברך מלפני שבוע לא הובנו לי כל צרכם. מדברך היה נשמע חילוק נפלא בין שבתות לימים טובים, כי ביו"ט צריכים לעורר אתעוררתא דלתתא ע"י בני ישראל, מה שאין כן בשבת שהוא קדוש מאליו. והדברים האלו לא מתיישבים כ"כ על לבי, הרי השי"ת הוא עילת כל העילות ומסובב כל הסיבות, והוא רב ושליט על הכל, וזן ומפרנס ומשפיע תדיר מטובו מקרני ראמים ועד בצי כינים, וקצת קשה לי להבין את הענין של אתערותא דלתתא, שאנחנו בני תמותה קרוצי גוש וחומר מעוררים כביכול לעליאת את השפעות היורדות, וממילא שוב לא מובן לי החילוק בין שבת ליו"ט".

"יפה שאלת שלמה חיים", עונה לו תנחום לעומת פניו המופתעות. "אכן כפי שאמרת היינו צריכים להאריך את דרכינו, ולו כדי שלא תשאר במשך השבוע כשקושיא מנקרת במוחך. וכפי שהעיר רבינו ה'סידורו של שבת אחר גמרו לבאר את שיחתנו מלפני שבוע - "כדי לא להניח חס ושולם מקום לטעות בדברי אלה".

הענין מבואר בדבריו הקדושים. וכאן צריך להקדים, שמה שאנחנו משוחחים פה לביל שבת בקיצור האומה, אינו מגיע ולא מקיף את כל תוכן דבריו המתוקים של רבינו שזכרנו בלשונו הזהב אשר הקורא אותו בפנים יתמוגג וילקק את שפתותיו מנועם מתיקות דבריו. ונקודת הדברים כך הוא, שסדר השפעות הטוב מלמעלה לעולמנו, ישנה בשני אופנים. יש השגחה כללית שהשי"ת מנהיג בטובו ובחסדו את עולמו וזן ומפרנס לכל ומחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, כך שאילולי מסיר השי"ת את חיותו שנשפע בכל הבריאה, מצורה ראשונה שבשמים שמים העליונים, עד שלשול קטן שבים, אזי יהיו באותו רגע ממש כאין וכאפס".

"אכן השי"ת ברוב רחמי וחסדיו הנהיג את עולמו בעוד סדר השפעה נוסף. ונמשל הדבר להשפעת אב לבנו, שכאשר בנו נולד הרי אביו מרעיף עליו טובו וחסדו ללא שיו, הגם שלא מצפה ממנו לכלום. אך כאשר הילד גדל קצת והוא מתחיל לדבר ולהתפתח, אזי האב מרוב אהבתו לבנו כאשר הוא רואה את אופן גדילתו, וכאשר רואה שיכול למלאות חפצו של בנו אז הוא נותן לו הרבה יותר, ובדואי ככל שהבן גדל יותר, ורואה האב את דרכיו הטובים, אז הוא מופיע לבנו השפעות ומתנות לאין שיעור ואף יותר ממה שהבן חפץ".

זהו המעלה היתירה שיש לישראל בזה שזוכים לעורר ע"י ההתעוררות שלהם, - היינו ע"י מעשיהם הטובים, לעורר מאתו ית"ש השפעות טובות לרוב, ואף יותר מכפי שכלם והשגתם - לפי השגת הנותן. וזהו חסד נפלא מאת השי"ת שע"י שנתן לנו תורה ומצוות, נתן בידינו את הכלים לעורר את האהבה הנשפעת מלמעלה לאין קץ ושיעור".

"תנחום רעי ואוהבי", אורו עיניו של שלמה חיים, אך עננה קלה עדיין עליהם, "אכן ביארת בטוב טעם ודעת את מעלת האתערותא דלתתא ותועלתה". "מהו א"כ המעלה שישנה בשבת קודש יותר מזה", לא מרפה שלמה חיים וממשיך לשאול.

"אהה", מסכים תנחום בעינים עצומות בתענוג רוחני, "על הכל עונה רבינו בספרו הקדוש, ואי"ה בהמשך שיחתנו יתבאר הדברים הפליא". "ייש"כ תנחום, גוט שבת".

מידו. ואם לא חשש המלוה ונתן המעות ללוה, אין לו על הערב כלום], ע"ש. גם באה"ע סימן ק"ב סעיף ו' כתב כן מור"ם בפשיטות, ע"ש".

ערב כשטר התנאים הנהוג

כתב בשו"ת חכם צבי (סי' נ"א): "אין כתוב בשטר התנאים הלשון המועיל להיות קבלן, אלא כך נוהגים לכתוב - הערבים קבלנים מצד החתן, פלוני ומצד הכלה, פלוני. וא"כ לא מביעיא למהרש"ם שכתב שיכול הערב לומר קים לי כבעל העיטור וכבעל התרומות, ודלא כהרא"ש הביאו בהגהת ש"ע סי' קכ"ט סי"ח, דלא הוה אלא ערב... אלא אפילו להרא"ש וסייעתו ז"ל שסוברים דשטר שכתוב בו פלוני קבלן, הוה ערב קבלן, ודואי ערב קבלן כדניו קאמר, בני"ד מודו דאין סהדי ומעשים בכל יום בשעת כתיבת התנאים שהסופרים שואלים להמחותנים מי הם הערבים ואומרים פלוני ופלוני, ומעולם לא נשמע ולא נראה שיאמרו הלשון המצטרך להיות קבלן".

מדברי החכם צבי עולה, שערב על שטר התנאים הנהוג, נחשב לערב רגיל ולא לערב קבלן, אפילו אם כתוב בשטר התנאים "ערב קבלן".

נהגות

מהנעשה והנשמע בחצר הקודש

השלהבת עלתה מאליה...

קבלו עליהם הבחורים שקנו המצוות בקריה"ת אלפי שעות רצופות בימי השובב"ם הבעל"ט ועד זמן שמחתנו שמחת הנישואין בבית רבינו.

ואליהם יצטרפו בעז"ה כלל בחורי אנ"ש מחיל אל חיל. עד שלא שקעה שמשו של תקופת שעות הרצופות מסוכות עד זאת חנוכה, שנחתמה בהאי שבתא קדישא, בחותם המלך, זורתת שמשו של הזמן הנעלה ימי השובב"ם בחצר קדשנו, שתיחתם בחותם קודש וברשימו דקדושה בימי השמחה בצילא דמהימנותא.

ובכוחות מחודשים יתקבצו הכל תחת גג אחד הוא צל ביהמ"ד ולימוד תורת ה', לאגור שעות רצופות בימי השובב"ם אשר ינתנו כמנחת אהבה קדם אבינו ורענו ביום שמחתו - יום שמחתנו.

ובכן תמשיך השלהבת להיות עולה...

קשה עד בלתי אפשרי בשורות דוממות בקולמוס נוקשה עלי גליון יבש, לבטא את הרגשת הרוממות וההתעלות שזכינו לה כולנו אנחנו בני חבורתא קדישתא בשבת שעברה עלינו לטובה בצילא דמהימנותא ובאחדות ובדיבור חברים.

זה שבוע כבר חלף ועבר ועדיין נראים הבחורים כבתוך חלום מתוק, הלוקח ממחוזות (שנואים היו עד עתה) רחוקים, על הרגשת דבקות וקרבת ה', ותענוג רוחני שאין לשקרו עד אשר מתפרצת מהלבבות "ואני קרבת אלוקים לי טוב" והשלהבת עדיין עולה מאליה.

אך אמונים אנחנו על דברי קודשו של מרן רבינו שליט"א מהספה"ק, "אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ", שכדי לשמור על התעוררות שתישאר בלבבות רשימו דקדושה, יש להכניסה לחפצא. ע"כ בשבת הנעלית

כסא דנחמתא

הננו לשגר בזה את תנחומינו הכנים קדם ידידנו הנכבד כהן שדעתו יפה

הרה"ח ר' אהרן הכהן טריגר שליט"א
בשבתו בעמק הבכא על פטירת אחיו
מזכה הרבים ועושה חסד לאלפים

הרה"ח ר' ישכר דוב הכהן טריגר ז"ל
המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים
ולא תדעו עוד צער ומכאוב ואך שמחה ושלוה באהליכם

יעמדו על הברכה מצדיקי הרבים
שהרימו תרומתם להוצאת הגיליון

ידידנו הנכבד
הרה"ח ר' פינחס מילר שליט"א
לרגל נישואי בנו הבה"ח מרדכי נ"י
למול טוב ובשעט"מ
ויה"ר שיהא הבנין עדי עד
ויראה מכנו ומכל יוצ"ח
רוב נחת דקדושה וכט"ס אבי"ר

ידידנו הנכבד
הרה"ג ר' חיים בעק שליט"א
לרגל היכנס נכדו
לעול תורה ומצוות בשעט"מ
ויה"ר שיראה מכנו ומכל יוצ"ח
רוב נחת דקדושה וכט"ס אבי"ר

הגליון נדפס בחסות דפוס שווה להצלחה בכל הענינים • רח' השלושה 30 ב"ב • 03-6579999